

บทที่ ๑

"พาย จะไปไหน"

เสียงกังวานที่ตั้งมาจากมุมไหนสักมุมของบ้านทำเอาสาวสวยที่กำลังค่อยๆ จรดฝีเท้าอย่างกริบออกจากประตูบ้านเพื่อไปยังที่จอดรถถึงกับสะดุ้งเฮือก ก่อนค่อยๆ หมุนตัวกลับไปเผชิญหน้ากับเจ้าของเสียงเรียกนั้นซึ่งไม่ใช่ใครที่ไหน...พ่อของเธอเอง

หญิงสาวซึ่งแขนข้างขวาคล้องกระเป๋าสะพายยี่ห้อตั้งใบโตราคาหลายหมื่นบาท โซว์ยี่ห้อหมาเป็นตัวอักษรจิขนาดเล็ทว้ทั้งกระเป๋า มีอีกข้างกำกุญแจรถยนต์แน่น สบตากับพ่อของเธอซึ่งโผล่มาจากมุมอับลับสายตาเมื่อครู่ด้วยสีหน้าเจื่อนๆ เหมือนเด็กน้อยแอบทำความผิดแล้วโดนผู้ปกครองจับได้ ทั้งทีในความเป็นจริงเธออายุปาเข้าไปยี่สิบสี่ปีบริบูรณ์ตั้งแต่มื่อสองสามเดือนก่อนแล้ว หาใช่เด็กน้อยยังไม่โตเสียที่ไหน

"ป้า..." แหะๆ

เมื่อนึกมุกเอาตัวรอดแบบกะทันหันไม่ออกเพราะสมองไม่แล่น พหุธิยาก็หัวเราะเสียงใสกลบเกลื่อนพลงนึ่งสงสัยว่าเครื่องปรับอากาศ

ภายในบ้านไม่ทำงานอย่างที่มีมันควรจะเป็นหรือเปล่า เพราะเธอรู้สึก
ร้อนจนเหมือนเหงื่อจะซึมออกมาตามไรผม

ทว่าการหัวเราะไม่ได้ช่วยคลี่คลายสถานการณ์อันชวนตั้งเครียด
นั้นให้ดีขึ้น เพราะพงศรยังคงจ้องเขม็งมายังดวงหน้าสวยใสที่ตกแต่ง
ด้วยเครื่องสำอางเสียนี่เหียนเรียบบททุกขุมขนนั้นหนึ่งด้วยสายตาคมกริบ
ชวนให้คนถูกมองซึ่งสำคัญตัวเองว่าเป็นลูกสาวสุดที่รักยังอดหนาวๆ
ร้อนๆ ไม่ได้

"ป้าถามว่าพายจะออกไปไหน"

"ก็...คือ...ว่า...พายนัดรีบกับก๊ีบเก้ไว้"

นั่นปะไร ยังไม่ทันจะเอ่ยชื่อของเพื่อนสนิททั้งสองประจำก๊วน
'ไฮโซโกอินเตอร์' ได้จับติ ดวงตาคมกริบของพงศรก็ทวีความน่ากลัว
ยิ่งขึ้นกว่าเก่าประมาณสี่เท่าตัวเห็นจะได้

"อีกแล้วหรือพาย ป้าบอกแล้วไซ้ใหม่ว่า..."

"แบบว่า...มันมีฐานะสำคัญจริงๆ นะป้า พายออกไปแป๊บเดียว
เดี๋ยวก็กลับแล้ว ไม่เกินสองทุ่มรับรอง นะ...นะ" ท้ายประโยคเจ้าหล่อน
ทำตาแว้ววอนหน้าสงสาร ส่งเสียงอ้อนเหมือนกับจะลดด้วยตัวเองลงไป
เป็นเด็กสิบสองขวบอีกครั้ง

"สองทุ่ม" ผู้เป็นพ่อทวนคำพาลงละสายตาจากวงหน้าสวยซึ่ง
ถอดแบบมาจากผู้ให้กำเนิดทั้งสองอย่างละนิดละหน่อยเพื่องยหน้าขึ้น
มองนาฬิกาเรือนใหญ่บนผนังบ้าน "นี่มันเพิ่งจะสิบเอ็ดโมง"

"..."

"ที่ผ่านมาพายจะคบใคร ไปไหน ทำอะไร ป้ากับมี๊ให้อิสระพาย
มาโดยตลอด ป้าไม่เคยเข้าไปกีดกันเรื่องเพื่อนฝูงอะไรของพายเลย
แต่ตอนนี้ป้าชักจะรู้สึกว่ป้าปล่อยพายมากจนเกินไปแล้ว"

ไซ้แล้ว...ที่ผ่านมาทั้งพงศรและภริมาต่างตามใจเธอมาโดย
ตลอด แม้กระทั่งเมื่อสองปีกว่าๆ ที่แล้ว ยามเมื่อเธอสำเร็จการศึกษา

ในระดับปริญญาตรีแล้วอ่อนวอนขอไปศึกษาต่อที่ประเทศฝรั่งเศสในสาขาการจัดการบริหารแฟชั่น เพียงเพื่อจะได้ไม่น้อยหน้าเพื่อนสนิทอีกสองคนในกลุ่มโดยที่ไม่เคยคำนึงถึงฐานะการเงินของที่บ้านว่าเพียงพอจะมีพอใช้ ไม่ได้ร่ำรวยมีเงินถุงเงินถัง และมีทรัพย์สินมรดกเป็นร้อยเป็นพันล้านเหมือนอย่างคนอื่นเขา บุญการีทั้งสองก็ยังสู้กัดฟันแบ่งเงินเก็บก้อนใหญ่นับล้านๆ บาทออกมาให้เธอได้สมดังปรารถนา โดยที่ทั้งคู่ไม่เคยรู้ว่านั่นคือจุดเริ่มต้นของมหันตภัยร้ายครั้งยิ่งใหญ่ในชีวิตลูก

การไปใช้ชีวิตอยู่ร่วมบ้านกับเพื่อนสนิททั้งสองซึ่งมีเงินทองมากมายพอจะเหมิมทุกอย่างได้ตามใจต้องการทำให้พัทธียากลายเป็นคนฟุ้งเฟ้อหนักขึ้นกว่าเดิม แกรมปารีสก็เป็นนครแห่งแฟชั่นและสินค้าแบรนด์เนมราคาแพง พัทธียากลายเป็นคนที่ติดนิสัยใช้เงินมือเติบ กระเป๋า เสื้อผ้า และข้าวของเครื่องใช้ในตัวตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ต้องมียี่ห้อ แกรมเวลาไปช้อปปิ้งกับอีกสองสาว เพียงแค่วันเดียวไอนั้นสวย ไอนี้เก้ เธอก็ใจอ่อน หยิบบัตรเครดิตซึ่งพ่อเคยทำไว้ให้ขึ้นมา รูดใช้เป็นว่าเล่น

ผลคือ...กว่าจะสำเร็จการศึกษากลับมาเมืองไทยอีกครั้ง เงินทองในบ้านก็ร่อยหรอไปหลายล้านบาท และเกือบครึ่งมาจากของฟุ่มเฟือยที่ไม่ได้จำเป็นอะไรเลย แกรมนิสัยไม่ดีเหล่านี้ยังติดตัวมาถึงบ้านเกิดเมืองนอนด้วย พัทธียาเดินทางกลับจากปารีสได้สี่เดือนกว่าๆ แล้วแต่ยังใช้เงินเป็นเบี้ย วันๆ ออกไปทะเลลอนกับเพื่อนสนิทตั้งแต่สาย (หลังจากตื่นนอนและแต่งตัว) จนจรดค่ำ บางคืนก็ไปเฮงก์เอาต์ต่อจนมิด รับประทานอาหารที่ร้านอาหารหรูหราคาแพง ช้อปปิ้งเสื้อผ้า รองเท้า กระเป๋าเฉพาะที่มียี่ห้อดัง งานการก็ไม่รู้จักทำให้เป็นเรื่องเป็นราว พ่อและแม่ต่างเคยอดรันทนไม่ไหวต้องเอ่ยปากเตือนอยู่หลายครั้ง หากก็เหมือนไม่เคยมีอะไรดีขึ้น

"พายจะมามัดตัวไฮโซ วันๆ ไม่ทำอะไรเอาแต่ผลาญเงินพ่อแม่ เล่นเหมือนเพื่อนสนิทพายไม่ได้แล้วนะ ปีกับมีไม่ได้ร่ำรวยขนาดนั้น ทุกวันนี้เงินเก็บในธนาคารก็แทบจะไม่เหลืออยู่แล้ว แล้วนี่ปีหน้าปี ก็จะมาเกษียณ อีกสองปีมีก็..."

"ไอ้ย ปีอะ จะบ่นอะไรนักหนา พายไม่ฟังแล้ว" พัทธียอดไม่ไหวตะโกนแทรกขึ้นมา อยากเอามือทั้งสองข้างยกขึ้นปิดหู หากก็ติดที่มือไม่ว่างเลยสักข้าง กระเป๋าถุงช้อปปิ้งใหม่ที่คล้องแขนขวอยุ่ในนั้นก็ทำด้วยผ้าสีน้ำตาลอ่อน ขึ้นวางลงบนพื้นสุ่มสี่สุ่มห้า มีรอยเปื้อนสกปรกขึ้นมาจะไม่คุ้มกับราคาเกือบสามหมื่นบาทของมัน (ถึงจะเป็นราคาที่ซื้อตอนช่วงลดราคาก็เถอะ) "เดี๋ยวอีกไม่นานพายก็จะมึงงานทำ เงินเดือนเยอะเยอะ ปีกับมีจะกลัวอะไร อย่าลืมนะคะว่าพายน่ะเรียนจบมาจากปารีส มีความเป็นแฟชั่นนิสต์สูงอยู่ในสายเลือด ต่อให้ปีกับมีจะเกษียณ หนึ่งๆ นอนๆ อยู่บ้านเฉยๆ พายก็มีปัญญาเลี้ยงหรือก่อน"

"เฮอะ" ฟังลูกสาวสุดที่รักพูดจาโอ้อวดตัวเองด้วยน้ำเสียงที่แสนจะน่าหมั่นไส้แล้วพงศธรก็อดไม่ได้ที่จะหัวเราะเหมือนจะหยันในลำคอ พูดออกมาได้ว่าอีกไม่นานจะมึงงานทำ มีเงินเดือนสูงๆ วันๆ หนึ่งเขาไม่เคยเห็นเจ้าหล่อนจะสนใจชวนขวายหางานทำตรงไหน อย่าว่าแต่เงินเดือนหลายหมื่นหรือเรือนแสนเลย ขอเพียงแค่นี้ให้มึงงานการทำมั่นคง คนเป็นพ่อเป็นแม่ก็นึกอยากจะอนุโมทนาสาธุแล้ว "ก่อนพูดออกมาพายเคยคิดบ้างหรือเปล่า เงินเดือนเยอะเยอะปีกับมีไม่คิดจะหวังหรืออก เออแค่ให้เรามีปัญญาหางานหาการทำได้ เลิกลอยไปลอยมาทำตัวไร้แก่นสารแบบนี้ก็ดีใจแย้แล้ว"

เท่านั้นเองหญิงสาวก็ตีหน้าง้ำ นึกอยากจะเถียงแต่เถียงไม่ออก ในเมื่อสิ่งที่ผู้เป็นพ่อพูดนั้นเป็นความจริงทุกประการ กระนั้นในฐานะนักเรียนนอกอิมพอร์ตมาจากนครแห่งแฟชั่นไฮโซเช่นปารีส พัทธียาก็ยังมีความมั่นใจและภูมิใจในตัวเอง ใช้เวลาคิดสะระตะหาคำพูดจะ

มางัดข้อกลับอยู่ครู่หนึ่งจึงจิบปากจิบคอดูอย่างไม่มีทีท่าจะสำนึก

"พายเพิ่งกลับมาเมืองไทย เรียนจบมาเหนื่อยๆ ก็ต้องพักผ่อน
เที่ยวเล่นก่อนเป็นธรรมดา เรื่องอย่างนี้พวกนักเรียนนอกทั้งหลายเขา
ก็ทำกันทั้งนั้นแหละป้า"

พงศธรฟังแล้วยิ่งทำหน้าที่เครียดเข้าไปใหญ่ รู้สึกเหมือนตัวเอง
หายใจติดๆ ชัดๆ ปวดหัวตุบๆ จนชักไม่แน่ใจว่าไมเกรนจะมาถามหา
เอาตอนแก่หรือเปล่า พลังนั้นก็สงสัยว่าลูกสาวคนเดียวของเขามี
อาการเกินเยียวยาอย่างนี้ตั้งแต่เมื่อไร สมัยมัธยมศึกษาก็ยังเป็นเด็กสาว
น่ารักน่าเอ็นดูดีอยู่ แต่พอเข้ามหาวิทยาลัยได้ไม่นานเท่านั้นก็เริ่ม
ค่อยๆ เปลี่ยนไป การคบเพื่อนถือว่าเป็นสิ่งสำคัญ บ้านไหนมีลูกแล้ว
เพื่อนลูกจัดว่าเป็นก๊วนไฮโซเขาอยากรีบไปเตือนแต่เนิ่นๆ นึกว่าอย่า
คิดว่ามันโก้โก้ ไม่เช่นนั้นจะต้องมีหนักอกหนักใจอย่างเขากับภรรยา
นี้แหละ

"หมดเวลาเที่ยวเล่นแล้ว ป้าไม่ได้มีเงินถุงเงินถังให้พายลอยไป
ลอยมาอย่างนี้จนกว่าจะพอใจและสำนึกได้หรอกนะ" ในที่สุดคนเป็น
พ่อก็โพล่งขึ้นด้วยน้ำเสียงเอาจริงเอาจัง สายตาคมกริบเลื่อนกลับมา
จับจ้องที่กระเป๋าสะพายราคาแพงที่แขนของเจ้าหล่อนแทน ก่อน
เปลี่ยนหัวข้อสนทนาซึ่งอันที่จริงมันก็เกี่ยวเนื่องกับไอ้ที่พูดๆ กันอยู่
นั้นแหละ "แล้วนี่กระเป๋าใบใหม่อีกแล้วใช่ไหม"

"ก็..." เจ้าหล่อนอยากจะปฏิเสธออกไปแต่ก็ทำไม่ได้ ในเมื่อ
หลักฐานนั้นย่อมต้องปรากฏในใบแจ้งหนี้บัตรเครดิตของพ่อในไม่ช้า
"มันออนเซลอยู่ พายเห็นว่าราคาถูกเหมือนได้ฟรีอย่างนี้หาซื้อไม่ได้
ง่ายๆ คิดดูสิคะ ลดแล้วเหลือใบละไม่ถึงสามหมื่น ถ้าพายไม่ซื้อไว้
คงถูกรีบก๊อบเก๋าว่าทั้งกและง..."

"พอแล้วพาย!!!" นานๆ ครั้งพ่อก็จะเห็นพ่อทำเสียงดั่งนำกล้ว
แบบนี้ ที่ผ่านมามาเธอเป็นเสมือนแก้วตาดวงใจของพ่อและแม่ ด้วยความ

ที่เป็นลูกสาวคนเดียว อยากรู้ได้อะไรอดอ่อนเล็กน้อยก็เป็นอันได้ทุกอย่างตามความประสงค์ จะมีก็แต่ระยะหลังที่เริ่มเห็นสีหน้าเคร่งเครียดปรากฏบนใบหน้าของผู้ให้กำเนิดทั้งสอง หากก็ไม่เคยคิดว่าจะถูกดูจริงจังขนาดนี้

และเพียงไม่กี่วินาทีหลังจากนั้นสีหน้าของเจ้าหล่อนก็ซีดเผือดลงเมื่อได้ยินคำประกาศิตชัดเจนซึ่งฟังดูก็รู้ว่าไม่ใช่เพียงแค่คำขู่เล่นๆ

"วันพรุ่งนี้ป้าจะโทรไปยกเลิกบัตรเครดิตของพาย ส่วนกระเป๋าใบนี้ที่พายใช้บัตรรูดซื้อไปแล้ว ป้าก็จะให้พายค่อยๆ ผ่อนใช้คืนป้าภายในสิ้นปีนี้ ค่าเบี้ยเลี้ยงป้าจะลดเหลือเป็นเดือนละหนึ่งหมื่นห้าพันบาท และพายจะต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายส่วนตัวทุกอย่างเอง ทั้งค่าน้ำมันรถ ค่าโทรศัพท์มือถือ จะมาเอาใบแจ้งหนี้มายื่นให้ป้าตอนสิ้นเดือนไม่ได้อีกแล้ว"

หมื่นห้าพันบาท ออลอินคลูซีฟ* เนี่ยนะ!!!

หญิงสาวไฮโซ (จอมปลอม) อย่างเธอจะใช้ชีวิตอยู่ได้อย่างไร ด้วยเงินเพียงเท่านี้ แคมบัตรเครดิตยังถูกยกเลิกหมด

"อะไรนะป้า หมื่นห้าพันบาท!!! ป้าก็รู้ พายกินข้าวมื้อหนึ่งอย่างต่ำก็ห้าร้อยเข้าไปแล้ว เสื้อผ้า รองเท้า กระเป๋า กว่าจะออกมาดูดีมีชาติตระกูลขนาดนี้ต้องใช้เงินเท่าไร ป้าไม่เข้าใจหรอก ทำไมป้าไม่นึกภูมิใจบ้างว่ามีลูกสาวโดดเด่น เดินไปทางไหนใครๆ ก็มองตามด้วยความอิจฉา เห็นหน้าพายป้าก็เกิดทันทีเลยว่าเพิ่งหลุดมาจากถนนสายของบีซีเอสเซ่ แล้ว..."

สุดท้ายจะทนฟังพพิชยาพูดพาล่ามจนจบได้ ยิ่งฟังพงศธรก็ยิ่งมั่นใจว่าเจ้าหล่อนอาการโคม่าขึ้นทุกขณะแล้ว ถ้าหากไม่ตัดสินใจเสียตั้งแต่ตอนนี้มีหวังกูไม่กลับในวันข้างหน้า แคว้นนี้ก็ไม่รู้แล้วว่าจะกูกลับไหม

* All Inclusive รวมค่าใช้จ่ายทั้งหมด

"หยุดได้แล้ว ป้ายังหยุดไม่จบ" ผู้เป็นพ่อเอ่ยแทรกขึ้นเพื่อตัดบท แสดงออกชัดเจนว่าไม่คิดจะอดทนฟังอะไรทั้งสิ้น น้ำเสียงของเขาจริงจัง ไม่มีวี่แววล้อเล่น "เบียดเสียงของพาย ป้ายจะให้แค่อีกสามเดือนเท่านั้น ถ้าถึงป่านั้นพายยังหางานทำไม่ได้ พายก็หาปัญญาเอาตัวรอดเองแล้วกัน แล้วต่อจากนี้ไปพายจะแต่งตัวออกจากบ้านไปฟังเพื่ออย่างทุกวันนี้ไม่ได้แล้ว ถ้าไม่มีเหตุผลจำเป็นอะไร ป้ายจะให้พายอยู่เฝ้าบ้าน"

"ป้ายต้องล้อพายเล่นแน่ๆ" พัทธยาคราง น้ำตาหวิดจะหยดมียหยดแห้ง นานี่นี้แขนทั้งสองข้างหมดแรงจนเปลือยกล้ามเนื้อตัววางกระเป๋าสะพายใบงามลงกับพื้นอย่างหมดความไยดี หากแม้จะพูดออกไปเช่นนั้น ลีๆ แล้วเธอก็กลับรู้ว่าพ่อไม่ได้ล้อเล่นเลยแม้แต่นิดเดียว

"ถ้าป้ายไม่ตัดนิสัยพายตั้งแต่วันนี้ วันหนึ่งข้างหน้าชีวิตของพายคงไม่แคล้วเหมือนเรื่องพ่อแม่ร้างแกฉัน แล้วอย่าคิดจะไปขอเงินจากมัมเป็นอันขาดเชียว เพราะป้ายสั่งมัมไว้แล้วว่าห้ามมัมใจอ่อนให้เงินพายเด็ดขาด"

พูดจบประโยคที่ว่านั้นพงศธรก็ตัดใจหันหลังให้กับบุตรสาวสุดที่รักและเดินขึ้นบันไดไปยังชั้นสองของตัวบ้านในทันที หัวใจรู้สึกโหวงๆ อยู่เหมือนกันที่ต้องทำใจแข็งในแบบที่ไม่เคยทำ แต่ก็ไม่มีทางเลือกอื่นดีไปกว่านี้

...ไม่แก้ตัดยาก...

เขาและภรรยาจึงตัดสินใจแล้วว่าจะต้องตัดนิสัยพัทธยาเสียตั้งแต่ตอนนี้ที่ยังเป็นไม้เกอบแก่ ก่อนที่ทุกอย่างจะสายจนเกินแก้ในภายภาคหน้า!!!

สุดท้ายพัทธยาที่ต้องโทรศัพท์ไปยกเลิกนัดกับเพื่อนทั้งสองโดยให้เหตุผลว่าไม่ค่อยสบาย เธอรู้สึกหมดเรี่ยวหมดแรงจนไม่มีอารมณ์อยากจะทำอะไรในสิ่งที่ใช้เวลาแต่งตัวเสียสยอยู่เป็นชั่วโมง พอผู้เป็น

พ่อล้มสลายตาไปเพียงชั่วครู่ เจ้าหล่อนก็ค่อยๆ เดินขึ้นชั้นบนของตัวบ้านกลับเข้าห้องนอนส่วนตัวของตนเองบ้าง

และนี่ก็เป็นครั้งแรกที่หญิงสาวต้องหยิบสมุดบัญชีขึ้นมาดู ก่อนจะพบว่าเงินเก็บส่วนตัวนั้นร่อยหรอไปจนเหลือเพียงแค่หลักพันปลายๆ ใบหน้าสวยทั้งจ๋อยทั้งทำท่าว่าจะร้องไห้อยู่เต็มแก้ม หากที่ที่สุดแล้วก็ตัดสินใจลองคว้ากระดาษและปากกาใกล้มือมาจดรายจ่ายในแต่ละเดือนโดยประมาณ

หนึ่งหมื่นห้าพันบาทนั้นคงจะหมดไปภายในสัปดาห์เดียวหรืออย่างมากก็สิบวันถ้าหากเธอยังใช้เงินแบบเดิมๆ

ค่าน้ำมันรถ...จำไม่เคยได้ว่าจ่ายไปเดือนละเท่าไร คิดอยู่เสมอว่าเงินหลักพันที่จ่ายไปกับค่าน้ำมันรถนั้นถือเป็นเรื่องขี้ปะติ๋ว เพราะทุกที่เธอก็ใช้บัตรเครดิตของพ่อรูดไป ถึงเวลาใบแจ้งหนี้ก็ไปเรียกเก็บเอากับพ่อ ไม่เคยต้องใส่ใจเป็นธุระใดๆ

แต่เท่าที่สมองอันน้อยนิดพอจะจดจำได้ เธอรูดเข้าไปเติมน้ำมันสัปดาห์ละครั้ง บางทีก็สองครั้ง ครั้งหนึ่งๆ ก็เกือบพันบาท เหตุที่สิ้นเปลืองเงินกับตรงนี้ไปพอสมควรก็เพราะขยันขับรถเข้าไปยังถนนที่การจราจรคับคั่งจอแจใจกลางกรุงเทพฯ อันเป็นที่ตั้งของพวกบรรดาศูนย์การค้าชื่อดังทั้งหลายนั่นแหละ

ค่าอาหาร...ไปรับประทานอาหารนอกบ้านมื้อหนึ่งก็แทบจะไม่ต่ำกว่าห้าร้อยบาท บางทีเธอก็จ่ายด้วยเงินสด นานๆ ครั้งก็แอบใช้บัตรเครดิตจรูด แล้วเก็บเงินสดจากเพื่อนฝูง ถือเป็นเทคนิคในการเพิ่มเบี้ยเลี้ยงให้กับตัวเองทางหนึ่ง ต่อไปวิธีนี้คงใช้ไม่ได้ผล เพราะจะไม่มีบัตรเครดิตอีกแล้ว

ซือบปิ้ง...นี่ละตัวผลาญเงินตัวดีนักเชียว เดียวนี้พวกเสื้อผ้าแบรนด์ดังๆ จากเมืองนอกก็ขยันมาเปิดสาขาในประเทศไทยเสียเหลือเกิน ทั้งซารา่า แมงโก้ อะไรต่อมิอะไรสารพัด เสื้อผ้าพวกนี้ขนาดลดราคาแล้ว

แล้วชุดหนึ่งก็ยิ่งเหยียบพัน แล้วเธอกับเพื่อนๆ ก็ขยันซื้อกันนัก เห็นโฆษณาว่ามีซีซั่นใหม่เข้ามาเป็นไม่ได้ ต้องรีบแจ้นไปหาซื้อไว้ในครอบครัววงลักตัวสองตัวพอให้ได้ชื่อว่าอินเทรนด์สมกับเป็นสาวนักเรียนนอกไฮโซจบจากปารีส

แล้วถ้าหากว่าเดือนไหนเป็นเทศกาลป้ายแดง แบรินด์ดั่งแข่งกันออนไลน์ เธอก็ไม่เคยห้ามใจไม่ให้เดินเข้าไปถอยกระเป๋าใบใหม่ราคาหลักหมื่นมาครอบครองสักใบสองใบได้สักที กระเป๋าถือกระเป๋าสะพายในบ้านมีอยู่มากกว่าลิปไบ่แล้วก็จริง และถ้าหากนับรวมมูลค่าทั้งหมดของเงินที่เสียไปก็น่าจะหลายแสนบาท กระนั้นพัทธียายังรู้สึกเหมือนซื้อเท่าไรก็ไม่เคยพอใช้ เธอออกข้างนอกไปเจอก๊วนเพื่อนไฮโซทั้งสองสัปดาห์ละหลายวัน ถือกระเป๋าใบเดิมซ้ำๆ ติดกันสามหนก็ต้องหมุนเวียนเปลี่ยนใบใหม่แล้ว ไม่งั้นมีหวังโดนเพื่อนๆ มองค้อนตาคว่ำ หาวทำตัวโลโซไม่เข้าพวกเป็นแน่

เรื่องราวทั้งหมดมันก็เป็นเช่นนี้แล นี่ยังไม่นับรวมค่าโทรศัพท์มือถือเดือนละเป็นพันๆ เพราะเธอกับเพื่อนฝูงเล่นเม้าท์กันกระจายทุกคำคืนโดยไม่เกี่ยงว่าเพิ่งแยกจากกันมาแท้ๆ และหัวข้อสนทนาก็ไม่เคยมีสาระอะไรมากไปกว่าเรื่องเสียเงินทั้งหลาย

เราคงจะต้องลองเปลี่ยนวิธีการใช้เงินดูนับตั้งแต่วันนี้

พัทธियाพับตัวลงกับโต๊ะเครื่องแป้ง ซ้อคอกขาเวทิตับสมุดบัญชีธนาคารที่เปิดค้างไว้ทั้งสองเล่ม บอกกับตัวเองอย่างปลงๆ

ที่หนักใจที่สุดก็คือว่า...เธอจะให้เหตุผลแก่เพื่อนๆ ถึงการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นนี้ได้อย่างไรดีจึงจะไม่เสียหน้า ก็เธออยู่ในแก๊ง 'ไฮโซโกอินเตอร์' นี่นะ จะให้เปลี่ยนมาทำตัวเหมือนอยู่ 'กะโปโลคลับ' ก็ต้องเจอคำถามล้านแปดอยู่แล้ว

เฮ้อ...กลุ่ม

เอ๊ยด!!!

เสียงห้ามล้อดังขึ้นจากรถยนต์สัญชาติยุโรปคันงามก่อนที่คนขับ ซึ่งเป็นชายหนุ่มวัยยี่สิบปลายจะสายศีรษะด้วยความระอาระคนตกใจ ตรงหน้าของเขาคือภาพหญิงสาวร่างบอบบางหน้าตาน่ารักน่าทะนุถนอม รวากับตุ๊กตากำลังเดินเข้ามาใกล้ ส่งยิ้มแหยๆ มาให้เป็นใบเบิกทาง ล่วงหน้าราวกับรู้ชะตากรรมตนเองดีว่าอย่างไรคงไม่พ้นต้องถูกดุอีก จนได้

ชยกาญจน์กดปุ่มทางขวาเพื่อเลื่อนกระจกลง และเพียงแค่วิว ปริบตาต้นเหตุของความตกใจเมื่อครู่ก็ก้าวเท้ายาวๆ มาถึง

"อีกแล้วนะแจน"

ชายหนุ่มทำหน้าที่นิ้วควมวด แถมยังปั่นเสียงดูโล่ ทว่ากลับทำได้ ไม่เต็มทีนั่นทั้งๆ ที่ปกติก็มีโหมดเย็นซาซูกซ่อนอยู่ในบุคลิกอีกภาค หนึ่งของตนเองแท้ๆ คงจริงอย่างที่ใครๆ ว่ากันว่าคนทุกคนนั้นต่อให้ เข้มแข็งแกร่งกล้าแค่ไหนก็ย่อมต้องมีจุดอ่อน และหนึ่งในจุดอ่อนของ เขาก็คงไม่พ้นสาวน้อยผู้นี้

"แจนขอโทษค่ะ"

ปากบางรูปกระจับเอ่ยคำขอโทษออกมาก่อนจะยิ้มหวาน คน ตั้งที่จะดูเห็นอย่างนั้นก็ใจอ่อนอีกตามเคย พยายามทำเป็นลืมๆ ใ้ ว่าการกระทำแบบเมื่อครู่นี้เกิดขึ้นกี่ครั้งแล้ว และทุกครั้งที่มักจะจบ ลงง่าย ๆ เพราะคำขอโทษเสียงอ่อนเสียงหวานกับรอยยิ้มสดใสไร้เดียงสา ของเจ้าหล่อนนั้นแหละ

จึรนั่นที่กำลังจะอายุครบยี่สิบห้าปีบริบูรณ์ในอีกสองเดือนข้างหน้า ทว่าอาจเป็นเพราะเธอถูกเลี้ยงดูมาอย่างประคบประหงมราวกับไขใน หินให้สมกับที่เป็นบุตรคนเดียวของบ้านซึ่งเป็นครอบครัวผู้มีอันจะกิน ทำให้ในสายตาของเขา หญิงสาวไม่ต่างอะไรจากเด็กเล็กๆ ที่ยังไม่โต ในฐานะของพี่ชายซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้องและแก่กว่ากันเกือบสี่ปี

แถมยังไม่มีน้องสาวที่คลานตามกันออกมา ชยกาญจน์จึงรักและเอ็นดูน้องสาวนอกไส้คนนี้เป็นที่สุด ยิ่งเจ้าหล่อนมีบุคลิกอันแสนอ่อนหวานเรียบร้อย ซื่ออ่อน แล้วก็เป็นผู้คุณหนูๆ หยิบจับอะไรไม่ค่อยจะเป็นกับชาวบ้านเขาสักอย่าง เขาก็ยิ่งทั้งหวงและห่วงสุดหัวใจ

น้องสาวนอกไส้มองเครื่องแต่งกายซึ่งก็คือเสื้อยืดสีส้ม (เคย) สดใส หากซีดลงเล็กน้อยตามกาลเวลา และกางเกงสำหรับเล่นกีฬาขาสั้น สายตาปราศจากแวงกังขาเพราะนั่นเป็นภาพที่เห็นจนชิน หากสงสัยก็ควรจะเลิกสงสัยได้แล้ว กระนั้นก็ยังมิวายตั้งคำถาม

"จะไปเตะบอลกับพี่วิทย์อีกแล้วหรือคะ"

'พี่วิทย์' ที่จึรนนท์เอ่ยถึงมีชื่อเต็มๆ ว่า 'วิฑูรย์' เป็นเพื่อนสนิทที่สุดคนหนึ่งของชยกาญจน์ซึ่งเธอคุ้นเคยดีพอสมควรเพราะเห็นหน้าค่าตากันมากกว่าสิบปี กระนั้นด้วยความที่เป็นสาวน้อยแสนเรียบร้อยและซื่อๆ เธอจึงไม่ค่อยได้มีโอกาสพูดคุยกับบรรดาหนุ่มๆ เพื่อนของพี่ชายบ่อยนัก จะมีก็แค่เพียงยิ้มและทักทายกันสั้นๆ พอเป็นมารยาท "อ้อ"

ชยกาญจน์พยักหน้ารับ อันที่จริงถึงไม่ถาม อีกฝ่ายก็น่าจะพอรู้ตารางชีวิตของเธอได้อยู่แล้ว ถึงแม้ในวันจันทร์ถึงศุกร์เขาจะเป็นคุณชยกาญจน์ ผู้บริหารคนเก่งของอาคารสำนักงานขนาดใหญ่ใจกลางกรุงเทพฯ ที่เพียงเอ่ยชื่อออกไปใครๆ ก็ต้องรู้จักและร้องอ้อ แต่ถ้าหากเป็นวันหยุดเสาร์อาทิตย์เมื่อไรชายหนุ่มก็จะพยายามปิดเรื่องงานออกไปจากชีวิตให้มากที่สุด โดยวันเสาร์บ่ายๆ แบบนี้กิจกรรมสุดฮิตก็คือการออกไปเล่นกีฬากับบรรดาเพื่อนสนิท

กีฬาของเขาก็ช่างตรงกันข้ามกับลูกของตัวเองเสียนี้กระไร ถ้าเป็นหนุ่มไฮโซคนอื่นๆ คงไม่พัวพันอยู่ตามสนามกอล์ฟหรือไม่ก็สนามสควอชอีกทีก็อาจจะเป็นสปอร์ตคลับชื่อดังสักแห่งในกรุงเทพฯ แต่เขานั้นกลับเลือกที่จะไปเตะบอลที่สนามฟุตบอลในพื้นที่ของแฟลตตำรวจ หรือ

ไม่อีกทีก็นัดกันไปตีแบดมินตัน แกรมแต่งตัวออกจากบ้านก็โทรมาๆ
อย่างนี้ ไม่ได้แคร์ว่าต้องดูดีตลอดเวลา

"ขอแจนไปด้วยคนนะคะ แจนอยู่บ้านเบื่อกๆ ไม่มีอะไรทำ"

นั่นปะไร...นี่ก็เป็นคำขอรอบที่เท่าไรไม่รู้อีกเช่นเดียวกัน น่าจะ
พอๆ กับจำนวนครั้งที่เจ้าหล่อนใจกล้าบ้าบิ่นวิ่งตัดหน้ารถให้เขาเบรก
ลั่นสนั่นบ้านนั่นแหละ

นิสัยแพลงๆ เพียงไม่กี่อย่างของจිරนนท์!!!

"อย่าเลยจ๊ะ พี่จะไปสนามบอล แจนก็รู้นี่นา"

จिरนนท์อยากจะพูดสวนออกไปสักว่า...ก็เพราะรู้นี้แหละ เธอถึง
ได้อยากจะไปนั่งหน้า หากด้วยนิสัยที่ไม่เคยทำอะไรอย่างนั้น เธอจึง
ต้องเก็บคำพูดเหล่านั้นไว้เพียงในใจ

ฝ่ายพี่ชายก็นึกสงสัยตงตงๆ สนามฟุตบอลมันน่าพิสมัยสำหรับ
สาวน้อยคุณหนูไฮโซอย่างเธอตรงไหน ถ้ามองเพียงผิวเผินจिरนนท์
น่าจะเหมือนสาวๆทั่วไปที่ควรจะไปเดินช้อปปิ้งในห้างสุดหรู กิน
อาหารแพงๆ หรืออีกทีก็เข้าร้านเสริมสวย ทำผมทำเล็บ ไม่ก็นัดตัว
ในสปา

สงสัยเขากับเจ้าหล่อนคงจะเป็น 'สองพี่น้องคู่พิสดาร' เพราะ
ไม่ชอบอะไรที่ควรชอบและดูเหมาะสมกับตัวเองเลยสักอย่าง

"แต่พี่แชร์สัญญากับแจนว่าจะยอมให้แจนไปด้วยหลายทีแล้ว
นะคะ" เธอว่าอย่างนั้นเสียงอ่อย สีหน้าปรากฏร่องรอยความผิดหวัง
ชัดแจ้ง

เธอไม่ได้พูดเกินจริง ก็ชยกาญจน์เองนี่ละที่เคยสัญญาเป็นมั่น
เป็นเหมาะว่า 'วันหลัง' จะพาไปด้วย พอเอาเข้าจริงก็มีแต่ 'วันหน้า'
เท่านั้น 'วันหลัง' ที่ว่าไว้ไม่เคยมาถึงเลยสักที

"ก็..." คนถูกทวงสัญญาเริ่มทำหน้าที่ไม่ถูกจริงๆ ที่ผ่านมาเขาก็
รับปากไปอย่างนั้นเอง ความหวังน้องสาวมีมากเกินกว่าจะอยากเห็น

เจ้าหล่อนไปนั่งเชียร์อยู่ริมขอบสนามฟุตบอลซึ่งมีกลุ่มผู้ชายมากหน้าหลายตาเดินผ่านไปมา "แจนจะไปทำไมละจ๊ะ ไม่เห็นนำไปตรงไหนเลย เตี่ยวพี่จะเตะบอลไม่สนุกเปล่าๆ เพราะต้องมัวแต่คอยกังวลว่า จะมีใครมาเกาะเกาะเราไหม"

เพียงเท่านั้น จีรนนท์ก็ถึงบางอ้อ หลุดเสียงหัวเราะคิกออกมารอยตาพราวระยับทอดมองพี่ชายที่แอบหวังห้องด้วยความขบขัน

"เนี่ยนะเหอคะเหตุผลที่พี่แชร์ไม่ยอมพาแจนไปด้วยสักที"

จีรนนท์ถือเอาเองว่าความเจียบนั้นคือคำตอบรับ ที่แท้...ต่างฝ่ายต่างก็มีเหตุผลของตัวเอง ชยกกาญจน์ก็มีเหตุผลที่ไม่อยากพาเธอไปสนามฟุตบอลด้วยซ่อนอยู่เบื้องหลัง ส่วนตัวเธอเองก็มีเหตุผลที่รำร้องอยากจะไปเช่นกัน เพียงแต่ว่าเหตุผลของเธอนะ...คงไม่สามารถสารภาพออกไปตรงๆ ได้ ซีนอีกฝ่ายรู้เข้ามีหวังโดนทำตาเขียวใส่แน่ ดังนั้นเธอจึงทำได้เพียงเบี่ยงเบนประเด็นให้เขาเข้าใจผิดไป

"ไม่คิดบ้างล่ะคะว่าแจนก็หวังพี่ชายเหมือนกัน ไปเตะบอลแถวนี้บ่อยๆ มีเมียตำรวจที่เ็นมาแอบสบตาอยากเป็นกิ๊กด้วยหรือเปล่า ก็ไม่รู้ เอ๊ะ หรือว่าจริงๆ แล้วที่พี่ไม่ยอมให้แจนไปด้วยเพราะมีวาที่พี่สะใจแอบซ่อนอยู่" ถ้อยความที่พูดเหมือนจะซักไซ้ไล่เสียง หากด้วยน้ำเสียงและวิธีการพูดอันแสนนุ่มนวลของเธอก็ทำเอาดีกรีเช่นนั้นลดลงไปเยอะ

"จะบ้าเหอ" ชยกกาญจน์เอ็ดออกมาแม้จะไม่จริงจังนัก "พี่ไปออกกำลังกาย ไม่ได้ไปเหล่สาวที่ไหน เหลวไหลใหญ่แล้วนะเรา"

"แหม...แจนก็แค่ล้อเล่น" หญิงสาวหน้ามุ่มลง แต่สำหรับคนมองที่ทั้งรักทั้งหลงน้องสาวที่ไม่ได้คลานตามกันมาคนนี้ก็กลับเห็นว่าเธอก็ยังน่ารักน่าเอ็นดูอยู่ดี และเพราะอย่างนั้นชายหนุ่มจึงทอดเสียงอ่อนลงคล้ายจะเอาใจ

"เอาไว้คราวหน้าละกันนะจ๊ะ วันนี้พี่รีบไป"

"ก็ไม่เห็นเป็นอะไรนี่คะ แจนก็พร้อมออกเดินทาง ไม่ทำให้พี่แชร์"

เสียเวลาสักหน่อย" หนนี้จึรนนท์ทำใจกล้ายอมดีอกับผู้เป็นพี่ ว่า
อย่างนั้นหน้าตาเฉยแล้วก็รีบเดินอ้อมไปยังที่นั่งด้านข้างคนขับพร้อมกับ
เปิดประตูและกระโดดขึ้นรถในทันที

"เฮ้ย" ชยกาญจน์อ้าปากร้องลั่น คาดไม่ถึงว่าบ่นองสาวจะดี
ขึ้นมากดีือเอาเรื่อง แถมยังมัดมือชกกันด้วยวิธีแบบนี้

"ไปคะ...ออกเดินทางกันเลย พี่แชรร์ยังรีบๆ อยู่จะได้ไม่เสียเวลา"
เธอว่าอย่างนั้น มือขาจัดการคาดเข็มขัดนิรภัยพลงยืมหวานให้พี่ชาย

และอากัปกริยาเช่นนั้นเองที่ทำให้อยู่ๆ ชายหนุ่มก็เกิดความรู้สึก
ขึ้นมาว่ารอยยิ้มหวานๆ ของน้องสาวซักจะไม่ค่อยน่ารักเหมือนเดิมเสีย
แล้ว หากหนนี้เขาจะต้องเป็นฝ่ายยอมแพ้ ยอมออกกรมุ่งหน้าไปยัง
สนามฟุตบอลที่ประจำอย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยง

บทที่ 2

"อ้าว"

ชายหนุ่มอายุรุ่นราวคราวเดียวกันกับชยกาญจน์ อยู่ในชุดเสื้อยืดคอกกลมสีเทา กางเกงขาสั้นพร้อมรองเท้ากีฬาเตรียมพร้อมสำหรับออกกำลังกายออกนอกมาด้วยความประหลาดใจยามที่เห็นว่าเพื่อนสนิทของเขาไม่ได้มาที่สนามฟุตบอลตามลำพัง หากมีสาวน้อยหน้าหวานซึ่งเขาเคยเห็นหน้าอยู่ข้างก้าวลงจากรถมาด้วยกัน

จිරันท์เหมือนจะทำหน้าเขินเล็กน้อยยามยกมือไหว้เขาซึ่งมีศักดิ์เป็นเพื่อนพี่ชายของเจ้าหล่อน ทำเอาวิศุรย์ซึ่งยังตั้งตัวไม่ค่อยได้รีบยกมือขึ้นรับไหว้แทบไม่ทัน หันไปทางชยกาญจน์ก็เห็นฝ่ายนั้นดับเครื่องก่อนลงจากรถมาด้วยสีหน้าแข็งๆ

"ทำไมวันนี้..."

ถามยังไม่ทันจบประโยคนักทฐกรกิจคนดังในลुकสุดแสนจะสบายๆ ก็ชิงตอบขึ้น ฟังจากน้ำเสียงแล้วดูจะไม่สບอารมณ์เท่าใดนัก

"แจนเขาอยากเห็นสนามบอลมาก จำรองจะมาด้วยให้ได้ นี่ถ้าที่บ้านมีเนื้อที่เหลือพอก็ว่าจะสร้างสนามฟุตบอลไว้ให้ดูจนพอใจ"

คนถูกเอ่ยถึงเริ่มวางสีหน้าไม่ค่อยถูก หากก็พยายามแก้ตัวเสียง ตะกุกตะกัก

"คือแจน...แค่สงสัยว่าทำไมพี่แฉร์ถึงชอบมาเตะบอลที่นี้หน้าหน้า ก็เลยอยากมาดูให้เห็นกับตา แล้วก็...เอ่อ..." เจ้าหล่อนทำท่าเหมือนขาดความมั่นใจเล็กน้อย ก่อนจะเอ่ยสืบต่อไป "จะได้มาเชียร์พวกพี่ๆ ด้วย"

"อ้อ" คนที่เต็มไปด้วยความสงสัยพยักหน้าเหมือนจะบอกว่าเข้าใจ แต่ดวงตาก็ยังฉายความไม่เข้าใจเท่าใดนักไว้อยู่ดี

สำหรับพวกผู้ชาย...สนามฟุตบอลแบบนี้ไม่ใช่สถานที่น่าอภิรมย์สำหรับสาวๆ ตรงไหน โดยเฉพาะสาวสวยมาดคุณหนูแบบนี้ และเห็นที่ว่่าที่ชยกาญจน์ดูจะไม่สบอารมณ์คงเป็นเพราะรู้ว่าน้องสาวตัวเองจะต้องตกเป็นเป้าสายตาของตำรวจทั้งหนุ่มน้อยหนุ่มมาก โสดบ้างไม่โสดบ้างแถมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

เรื่องความหวังน้องสาวของพ่อคนนี่ขึ้นชื่อในหมู่เพื่อนฝูงดีอยู่

"แล้วเดี๋ยวพอพวกพี่ลงเตะบอลกัน ใครจะอยู่เป็นเพื่อนแจนล่ะครับ"

"นั่นสิ ฉันก็บอกเขาแล้ว เชื้อชะที่ไหน"

นั่นไง...อารมณ์บ่จอยเห็นๆ

ยิ่งสถานการณ์ดูจะตึงๆ แบบนี้ คนกลางอย่างวิศุรย์ก็ยิ่งลำบากใจ เขาเองไม่ได้สนิทสนมกับจिरนั่นหนักแม้ฝ่ายนั้นจะเป็นน้องสุดที่รักของเพื่อนสนิทที่คบหากับเขามานานสิบกว่าปี ส่วนหนึ่งคงเป็นเพราะเจ้าหล่อนดูเป็นคุณหนูบอบบางเสียเหลือเกิน ต่างกับเขาที่เป็นตำรวจ ใช้ชีวิตแบบลุยๆ ติดดินเต็มที อีกอย่างก็คงเพราะรู้ว่าชยกาญจน์ไม่ชอบให้หนุ่มๆ ที่ไหนมายุ่งเกี่ยวหรือก้อร้อก้อติดกับน้องสาวนอกได้ ของตัวเองนี่ก็นิสัยพี่ชายหวังน้องสาวนั่นแหละ ดังนั้นเขาจึงไม่อยากจะยุ่งโดนสายตาเพชรฆาตของเพื่อน ดีไม่ดีจะพานกระทบไปถึง

มิตรภาพที่แน่นแฟ้นมายาวนานเสียด้วย มันไม่คุ้มกัน

"ก็ไม่ใช่โรนี่คะ แจนก็จะยืนเชียร์อยู่ข้างสนาม พวกพี่ไม่ได้เตะบอลกันนานครึ่งวันสักหน่อย"

"แล้วถ้ามีหนุ่มๆ ที่ไหนมาเกาะเกาะล่ะ" ชยกาญจน์หันไปถามน้องสาวเสียงเซียวแบบที่นานๆ ครั้งจะหลุดให้ได้ยินสักที

ผลที่ได้คือเจ้าหล่อนหัวเราะคิกคักสดใสไม่ต่างอะไรกับดอกไม้แรกแย้ม ทำเอาเพื่อนสนิทของพี่ชายพลอยยิ้มออกมาด้วยความเอ็นดูโดยไม่รู้ตัว

"พี่แชร์ไม่ต้องเป็นห่วงแจนหรอกคะ แจนสัญญาว่าถ้ามีใครหลงผิดเข้ามาคุยด้วย แจนจะบอกเขาทันทีเลยว่าพี่ชายแจนอยู่ในสนามนั้น ถึงเตะบอลอยู่แต่สายตาก็มอนิเตอร์แจนไปด้วยทุกวินาที และถ้าหากใครมาอยู่กับแจนก็อาจจะเจอลูกปืน แบบนี้ซึ้งพอไหมคะ"

"ปากดีนะเรานะ" คนฟังฟังแล้วก็ขำ แต่ต้องบ่นหน้าแก้กกลั้นหัวเราะไว้ กลัวน้องสาวจะได้ใจ กระนั้นก็อุ่นใจขึ้นบ้างว่าจිරนนท์คงจะพยายามเอาตัวรอดจนได้

"เอาน่าแชร์ ไหนๆ น้องแจนเขาก็มาแล้ว ให้น้องเขาอยู่ข้างสนามกลางวันแสดๆ แบบนี้คงไม่มีใครมาทำอะไรได้หรอก"

และผลจากการไกลเกลี่ยของวิฑูรย์ก็ทำให้ชยกาญจน์ยอมเดินตรงไปยังสนามฟุตบอลซึ่งเพื่อนร่วมแก๊งอีกหลายคนรอคอยอยู่แม้จะโดยไม่เต็มใจนัก และคนกลางที่ไกลเกลี่ยก็ได้รับยิ้มหวานพร้อมคำขอบคุณเบาๆ ที่อ่านเอาจากริมฝีปากบางเป็นรางวัล

เป็นครั้งแรกที่วิฑูรย์รู้สึกว่าการจี้จี้ไม่ได้ดูเป็นคุณนุ่คุณหนูแสนเรียบร้อยอ่อนหวานที่เขาควรจะได้วันละอย่างที่เขาเคยรู้สึกมาโดยตลอด เพราะเธอก็มีมุมซนๆ และแอบตื้อเล็กๆ เหมือนสาวน้อยทั่วไปที่เขารู้จักบ้างเหมือนกัน

เวลาร่วมสองชั่วโมงที่สนามฟุตบอลผ่านไปอย่างรวดเร็ว เป็นจริงดังคาดที่มีหนุ่มๆ ส่งสายตาเกี้ยวพาราสีมายังสาวน้อยคนสวยที่ยืนอยู่ข้างสนามตามลำพังมากมาย หากก็ไม่มีใครกล้าพอจะเข้ามาคุยด้วยจริงๆ อาจเป็นเพราะพอเอาเข้าจริง แม้จะเป็นคนที่มีภาพลักษณ์เรียบร้อยอ่อนหวานอย่างที่คนรอบตัวรับรู้ ในสถานการณ์ที่ค่อนข้างหมั่นเหมัจฉารันท์ก็สามารถวางตัวให้ดูน่าเกรงขาม ชวนให้คนรอบข้างรู้สึกว่าจะเข้าไม่ถึงตัวได้ดีพอสมควร

"เป็นไงบ้างเรนนะ คอยจนเบื่อละสิ"

มือใหญ่เอื้อมมาวางบนศีรษะเล็กๆ ได้รูปของน้องสาวทันทีที่การเตะสิ้นสุดลงและชยกาญจน์แทบจะวิ่งตรงมายังตำแหน่งที่เจ้าหล่อนยืนยิ้มกว้างรอคอยอยู่อย่างไม่ยอมให้เสียเวลาเลยสักวินาที

วิฑูรย์ซึ่งเดินทิ้งระยะห่างตามมาติดๆ มองภาพนั้นแล้วก็สายศีรษะอย่างขบขัน แม้จะรู้ว่าเพื่อนสนิทของตนหวนน้องสาวนอกไล่คนนี้ขนาดไหน หากก็ไม่คิดว่าจะอาการหนักได้ถึงเพียงนี้

อันที่จริงฉีรันท์ก็โตพอจะดูแลตัวเองได้แล้ว อายุน่าจะใกล้เคียงเพลส หากเป็นลูกสาว (น้องสาว) บ้านอื่นคงจะชิงไปถึงไหนต่อไหนจนคนในบ้านไม่มีทางไล่ทัน แต่...ชยกาญจน์ยังทำเหมือนเจ้าหล่อนอายุเพียงสิบห้า เพิ่งจะมีคำว่า 'นางสาว' นำหน้าชื่อ

"ไม่เบื่อคะ" เธอสายหน้า ยังคงยิ้มหวานเหมือนจะยืนยันว่าไม่รู้สึกเบื่อเลยจริงๆ แถมยังแสดงอาการชื่นชมอีกฝ่ายอย่างไม่กลัวว่าคนอื่นที่ได้ยินจะหมั่นไส้ "พีแชร้เล่นเก่งจัง เตะเข้าโกลฝ่ายตรงข้ามทำประตูให้ทีมได้ด้วย"

"ปากหวานเหมือนกันนะน้องพีเนี่ย"

"เมื่อสองชั่วโมงก่อนพีแชร้ยังว่าแจนปากดีอยู่เลยนะคะ" เธอย้อนเข้าให้ ทำเอาบุคคลที่สามซึ่งยืนฟังอยู่ด้วยหัวเราะคิกอย่างอดไม่อยู่ ชักเริ่มจะเชื่อมากขึ้นไปอีกว่าสาวน้อยในภาพของตุ๊กตาบาร์บี้แสน

อ่อนหวานไม่มีพิษสงนั้นก็ชนได้คือได้เอาการเหมือนกัน

แต่อย่างไรก็ต้องยอมรับว่า...เธอทำได้ที่น่าเอ็นดู มากกว่า
น่าหมั่นไส้เหมือนสาว ๆ แก่แดดแก่ลมหลายๆ คนที่เขาเคยพบเห็น

"เดี๋ยวนี้ไต่คารมเก่งนะ" ชยกาญจน์ขี้ผมน้องสาวแรงๆ ด้วย
ความมั่นใจ และเจ้าหล่อนก็ทำหน้าที่นุ่มเยี่ยงศิระหอบก่อนจะเริ่ม
อ้อน

"แจนนิวแล้วอะพีแชนร์ ไปหาอะไรทานกันเถอะ"

"ดูสิวิทย์ ดูน้องฉัน" เขาหันไปพยักพยิดกับเพื่อนสนิทก่อนบ้วน
ปากไปทางสาวน้อยเพียงคนเดียวในวง "ยืนอยู่เฉยๆ ไม่ได้ออกแรง
แต่บ่นหิวก่อนเพื่อนเลย"

วิฑูรย์หัวเราะ ไม่ออกความเห็นว่อย่างไร ทำเอาดวงตากลมโต
ลูกใสที่มองมาคล้ายจะรอคอยว่เพื่อนของพี่ชายจะไต่ตอบอะไร
ปรากฏรอยผิดหวังขึ้นชั่วแวบ ก่อนจะลึงโลดขึ้นด้วยความหวังยามไต่ยีน
น้ำเสียงคุ้นเคยของผู้เป็นพี่เอ่ยถามเพื่อน

"เฮ้ย วิทย์ ไปกินข้าวด้วยกันไหมวะ"

"ที่ไหน"

"ก็ร้านส้มตำแถวนี้ก็ได้" ตอบออกไปแล้วชยกาญจน์ก็ทำท่า
เหมือนนึกขึ้นได้ว่าในวันนี้ไต่ได้มีเพียงเขากับเพื่อนสนิทที่ชอบไปหา
อะไรรับประทานง่ายๆ ต่อกันสองคน (เพราะเพื่อนคนอื่นๆ ส่วนมาก
มีครอบครัวก็จะแยกย้ายกลับบ้านไปหาลูกเมีย) เขาจึงหันไปมอง
น้องสาวจอมยุ่งและถามเพื่อความแน่ใจ "แจนนานไต่ใช่ไหม"

"ไต่สิคะ ไต่" หญิงสาวรีบล้ล้ล้ตอบ ก่อนจะรู้ลี้กัตัวว่
คงแสดงออกชัดเจนนแจ่มแจ้เกินไต่ว่กระตือรือร้นกับอะไรประหลาดๆ
อยู่บ่อยๆ จึงค่อยแก้ตัว "แจนนิวจะแยแล้วอะ ทานอะไรก็ได้ทั้งนั้น"

"งั้นไปรถฉันก็ได้ ไกลๆ แค่นี้" ตำรวจหนุ่มเสนอตัว และ 'รถ
ฉัน' ที่ว่ก็คือรถตำรวจที่เขไต่อยู่เป็นประจำ "แต่นายขับนะ"

"เออ นายก็อย่างนี้ทั้งปีแหละ" ปากเหมือนจะว่า แต่มือใหญ่แบกรับกัญแจรตอย่างรวดเร็วก่อนเดินนำหน้าไปยังที่จอดรถเสียด้วยซ้ำ

ทว่าประโยคที่ทั้งสองตอบโต้กันเมื่อครูนั่นทำเอาจิรินันท์หันไปมองหน้าเพื่อนพี่ชายสลับกับพี่ชายตัวเองอย่างงงๆ นี่เป็นครั้งแรกที่เธอมารวมวงกับสองหนุ่ม จึงไม่รู้ว่าสองคนนี้ชอบมีความคิดอะไรเพี้ยนๆ แผลงๆ เช่น เวลาไปไหนมาไหนก็มักจะใช้รถตำรวจที่วิฑูรย์ได้สิทธิ์ครอบครองอยู่ แต่คนขับรถก็ตติมศักดิ์กลับมักจะเป็นชยกาญจน์

"เอ่อ...ทำไม...พวกพี่ต้อง..."

"ไม่มีอะไรหรอกครับ" สารวัตรหนุ่มเป็นฝ่ายชี้แจงเมื่อเห็นสีหน้าเหมือนตกอยู่ภายใต้มิติพิศวงของสาวน้อย "ปกติเวลาไปไหนใกล้ๆ หลังเตะบอลก็มักจะจอดรถนายแซร์เขาไว้ที่นั่นแล้วเอารถพี่ออกตลอด ตอนแรกพี่ก็เป็นคนขับเองปกติ แต่มีอยู่หนึ่งพี่เจ็บเท้า แซร์เขาเลยช่วยขับ จากนั้นก็ติดใจ"

"ใครบอกว่าติดใจวะ" คนที่ถูกพาดพิงรีบแย้งขึ้น "เขาเรียกว่าตกกระไดพลอยโจนต่างหากล่ะ"

"เอาน่า ปกติก็ไม่เห็นจะบ่นนี่" วิฑูรย์ตัดบทยิ้มๆ "รีบไปกันดีกว่าฉันก็เริ่มจะหิวแล้วเหมือนกัน ไปครับน้องแจน"

ประโยคหลังเขาหันมาบอกน้องสาวคนสวยของเพื่อน หากเมื่อพบรอยยิ้มหวานและสายตาแปลกๆ ที่ทอดมองมาอยู่ก่อนแล้วซึ่งเขาเองก็แปลความหมายไม่ออกกลับทำให้ความรู้สึกคล้ายจะสะดุดไปชั่วขณะ ก่อนจะบดมันทิ้งไปจากในหัวพร้อมกับบอกตัวเองว่าเขาคงจะคิดมากไปเอง

"พี่แซร์คะ พี่แซร์" เสียงหวานเอ่ยแทรกขึ้นหลังจากทุกคนนั่งกันอยู่อย่างเงียบๆ มาได้ครู่หนึ่ง

คนที่ทำหน้าที่ขับรถอย่างคุ้นเคยกับยานพาหนะนั้นนั้นราวกับตัวเองเป็นตำรา และรถยนต์คันนี้เป็นรถประจำตำแหน่งผินโบหน้าไปมองเจ้าของเสียงนั้น หากก็ทำได้ไม่ถนัดนักด้วยเจ้าหล่อนนั่งอยู่เพียงลำพังที่เบาะหลัง และเขาก็ยังต้องมีสมาธิอยู่กับถนนตรงหน้า

"มีอะไรหรือเปล่า"

"ช่วยจอดรถเบ้าบึ่งได้ไหมคะ"

คำร้องขอนั้นทำเอาทั้งสองหนุ่มที่ที่นั่งตอนหน้าถึงกับอุทานขึ้นมาพร้อมกัน "หือ?"

ชยกาญจน์เพิ่งเลี้ยวรถเข้าซอยซึ่งค่อนข้างแคบ รถยนต์เพียงแค่ขับสวนกันได้และแถมยังมีลักษณะเป็นชุมชนที่มีผู้คนเดินเท้ากันจอบเจ หากขับตรงเข้าไปในซอยอีกประมาณหนึ่งกิโลเมตรก็จะถึงร้านสัมตำร้านโปรด เท่าที่มองด้วยตากก็ไม่เห็นว่าบริเวณนี้จะมีอะไรน่าสนใจพอจะทำให้จึรนนท์ถึงกับต้องขอให้เขาหยุดรถ

"ทำไม"

ยังไม่ทันได้คำตอบคนที่ทำหน้าที่ขับรถก็สายศีรษะเล็กน้อยเมื่อเห็นสภาพถนนซึ่งถ้าหากเขาหยุดรถเพียงชั่วขณะก็จะทำให้รถยนต์ที่ขับสวนกันต้องสลบกันใช้ช่องทางเดียว แน่นอน...จะได้ถูกคนอื่นเขาแอบแซงซึกหักกระดูกเอา แต่ก็คงไม่ถึงกับมีใครกล้าเข้ามาต่อว่าหรือทำอะไรมากกว่านั้น เพราะอาศัยสัญลักษณ์รอบคันรถที่ปกป้องรักษาตัวไว้ได้พอสมควร

"น่า นะคะ เบ้าบึ่งเดียว เดียวเจนนมา พี่แชร์จะขับเลยไปหน่อยแล้วค่อยหาที่เหมาะสมๆ จอดพักไว้ก็ได้ เดียวเจนนรีบวิ่งตามไป"

เขาอยากจะบอกว่าตลอดทั้งซอยนี้ไม่ว่าจะขับไปสักสักแค่ไหนก็มีเพียงสองช่องทางจราจรให้แค่รถยนต์พอสวนทางกันได้เท่านั้นแหละ ฉะนั้นจะเป็นตรงนี้หรือขับเข้าไปอีกหน่อยก็ไม่ต่างกัน ทว่ายังไม่ทันจะได้ห้ามปรามหรือถามเอาเหตุผลอะไรก็ได้ เจ้าหล่อนก็ชิง

เปิดประตูรถและก้าวลงไปเองเสร็จสรรพเรียบร้อย แถมปลดล็อกประตูเองเสียด้วย

และทันทีที่ประตูรถทางด้านหลังปิดลงพร้อมกับที่สวายน้อยร่างบอบบางวิ่งหายไปกับกลุ่มคนมากมาย สารวัตรหนุ่มก็หัวเราะออกมาเบาๆ อย่างกลืนไม่อยู่ ก่อนเอ่ยว่า

"น้องสวานายเหมือนจะเรียบร้อยราวกับผ้าพับเอาไว้ แต่เอาเข้าจริงก็ไม่ใช่อย่อยเหมือนกันแฮะ"

"แจนเขาก็..." เจ้าของไนน์ตาคมที่ ณ ตอนนี้อยากจอตลอดเข้าข้างทางให้ชิตบาวิธามากที่สุดยังคงมองตามร่างของน้องสาวจากกระจกมองหลังไปด้วย หากก็พบว่าจิรินนท์ล้มหายไปจากระยะสายตาแล้ว "มีบางโหมดที่แอบตื้อแอบชนบ้างตามประสาน้องคนเล็ก ลูกคนเล็กหลานคนเล็กของบ้านที่ใครๆ ก็ตามใจเอาใจนะ แต่เขาก็ไม่ได้สปอยล์ขนาดนั้นนะ"

"อืม" วิฑูรย์พยักหน้ารับ ยิ้มน้อยๆ บนใบหน้า เขาเองก็พอจะมองออกว่าสวายน้อยที่กระโดดลงจากรถไปเมื่อครู่ นั้นแม้ว่าจะมีบางขณะที่หลุดนิสัยเอาแต่ใจแบบเด็กๆ ออกมาบ้าง หากโดยรวมเจ้าหล่อนก็จัดว่าเป็นผู้หญิงค่อนข้างเรียบร้อยและไม่ได้มีฤทธิ์เดชน่ากลัวอะไร

ทว่าบทสนทนาเหล่านั้นยังไม่ได้ดำเนินไปไกลกว่านั้น เสียงบีบแตรรถยนต์ยาวติดต่อกันเกือบสิบวินาทีก็ดังขึ้น ทำเอาทั้งสองหนุ่มสะดุ้งมองหน้ากันเลอหลอ ก่อนที่คนหนึ่งจะเอี้ยวตัวหันไปมองรถยนต์ด้านหลัง และคนที่นั่งประจำตำแหน่งคนขับจะมองผ่านกระจกมองหลังอีกครั้งหนึ่งหากด้วยวัตถุประสงค์ที่ต่างจากเมื่อครู่นี้

"เฮ้ย เขาจะบีบแตรอะไรของเขาขนาดนั้นวะ" แม้จะตระหนักได้ว่าจุดที่เขาหยุดรถชั่วคราวเพื่อรอน้องสาวอยู่นั้นไม่ใช่ที่ที่ใครพึงจะหยุดรถหรือจอดรถเพราะยอมทำให้การจราจรติดขัด หากเขาก็คิดว่า

การกระทำของรถยนต์คันข้างหลังก็ 'เกินเลย' มากไป น้ำเสียงของชยกาญจน์จึงบ่งบอกถึงอาการหัวเสียขึ้นมาทันที

ทว่าเหตุการณ์ที่คาดไม่ถึงยิ่งกว่านั้นก็เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วจนไม่มีใครทันได้ตั้งตัว รู้สึกตัวอีกทีสาวน้อยในชุดเสื้อเซีตตัวยาวสีเทากางเกงขาสั้นโครว์เรียวขาเพรียวยาวก็กระโดดลงจากรถยนต์สีแดงแปริ๊ดของตัวเอง และก้าวฉับๆ ตรงมายังประตูด้านคนขับโดยไม่สนใจหน้าอินทร์หน้าพรหมและลักษณะของรถ

ดวงหน้าสวยที่ตกแต่งด้วยสีสันเปรี้ยวเฉียวบั้งตั้งเอาเรื่อง และเจ้าหล่อนก็เล่นเคาะกระจกหน้าต่างข้างๆ ชยกาญจน์รัวๆ ติดกัน พอตั้งสติได้เขาก็เลื่อนกระจกลงทันที ทำท่าจะไม่ยอมลงให้เหมือนกัน หากไม่ทันได้พูดอะไรคนที่มาบุกหาเรื่องกันถึงถิ่นก็รวีใส่เป็นชุดแบบไม่ให้ตั้งตัวทัน

"นี่คุณ ตรงนี้ใครเขาจอดรถกัน เห็นไหมว่ามันเป็นซอยแคบๆ มีแค่สองเลน พอคุณจอดรถก็สวนกันไม่ได้ หรือถือว่าเป็นตำรวจ นึกจะทำอะไรก็ได้ ที่ไปยื่นไถเงินอยู่ตรงสี่แยกหาว่าประชาชนตาดำๆ ทำผิดกฎจราจรละก็กล้า ที่ตัวเองทำเองบ้างละ อย่าลืมนะคะเราทุกคนก็อยู่ภายใต้กฎหมายเหมือนกันทั้งนั้น"

วิศุรย์ทั้งตกใจทั้งขำ ยิ่งมองหน้าเพื่อนตัวเองที่กลายเป็นสีแดงจัดไม่รู้ว่าเป็นเพราะโกรธหรือจุกก็ยิ่งต้องกลืนหัวเราะแทบแย้ เขาเห็นชยกาญจน์ทำท่าว่าจะอ้าปากโต้เถียงแต่ก็เหมือนพูดไม่ออกเสียคือๆ หรืออีกทีก็พูดไม่ทันแม่คุณ

ทว่าผู้หญิงแบบนี้ก็น่าฟังดีเหมือนกัน สวย กล้า มั่นใจ ไม่กลัวใคร

"ทำไม ทำหน้าอย่างกับจะเอาฉันเข้าคุกเข้าตะราง เถียงไม่ออก ละสิ ก็พวกคุณผิดอยู่เต็มประตูนี่"

คำว่า 'พวกคุณ' ทำเอาคนที่หันไปกลั้วยิ้มอีกทางสะดุ้งไปด้วย

เพราะโดนทางเลข

อดนึกสงสัยไม่ได้ว่าทำไมเจ้าหล่อนจึงกล้าใส่อารมณ์ขนาดนี้ เป็นเพียงผู้หญิงตัวเล็กๆ คนเดียวแท้ๆ และนี่เธอก็รู้จักเห็นอยู่ว่าพวกเขาเป็นตำรวจ

"คุณเป็นผู้หญิงประเภทไหนเนีย กากัน ไม่มีความเป็นกุลสตรีเลยสักนิด" คล้ายชยกาญจน์จะเพ่งหาปากตัวเองเจอ จึงเปล่งเสียงออกมาได้ ดวงตาคมที่ทอดมองสาวสวยตรงหน้าเต็มไปด้วยริ้วโทสะ

"ก็ดีกว่าตำรวจห่วยๆ อย่างคุณก็แล้วกันละ เซอะ ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ บอกตรงๆ ฉันไม่เคยนึกศรัทธาอาชีพนี้ แทนที่จะช่วยเป็นหูเป็นตาไม่ให้คนอื่นทำผิดกฎหมาย ตัวเองกลับทำซะเอง" พูดออกไปอย่างรวดเร็วหายใจแทบไม่ทันเช่นนั้นแล้วพทียาก็อดนึกแปลกใจในการกระทำของตัวเองไม่ได้

จริงอยู่...เธอไม่ใช่ผู้หญิงเรียบร้อยเหมือนผ้าพับไว้ แต่โดยปกติก็ไม่ใช่นักที่บ้าดีเดือด ทำตัวเหมือนนักเลงสาวขนาดนี้ คงเป็นเพราะอคติที่มีต่ออาชีพในเครื่องแบบทั้งหลายตั้งแต่ยังเด็ก จึงทำให้เธอโกรธจัดเมื่อเห็นรถตำรวจคันหน้าเล่นจอดเฉยๆ ทำให้รถยนต์ที่แล่นสวนไปมาต้องล่าบาก และแน่นอน...รถยนต์ของเธอที่ขับตามหลังมาต่างๆ ก็เป็นหนึ่งในนั้น ที่สำคัญที่สุด...เธอกำลังรีบ รีบมากเสียด้วย

"เอ่อ...ผมว่า...ใจเย็นๆ..." วิชुरย์พยายามไถลเกลี้ย ทว่าพูดออกไปได้เพียงแค่ว่าเรื่องทางเพื่อนของเขาก็ตะคอกใส่หน้าสาวหน้าสวยลุดสุดเปรี๊ยว่นั้นไปเรียบร้อยแล้ว ทั้งสองคนดูท่าทางไม่มีใครจะยอมลดราวาศอกให้แก่กันเลย

"จะพูดจะจาอะไรก็หัดระวังคำพูดบ้างนะคุณ"

"ไม่จำเป็นค่ะ ถ้าคุณเอาผิดอะไรกับฉันได้ก็เอา แล้วก็...กรุณาขยับรถด้วย ฉันต้องรีบไป ไม่มีเวลาจะมาเสียให้กับคนห่วยๆ ไม่นึกถึงความเดือดร้อนของส่วนรวมอย่างคุณ" พูดจบแม่คุณก็สะบัดหน้า

พรีดทำเอาผมสลวยปลิวไสว เดินกลับไปยังรถยนต์คันเก่งของตัวเอง
ที่เมื่อครู่ปิดประตูไม่สนิทเสียด้วยซ้ำและขึ้นรถไปในทันที

ทว่าพอพพิทียากลับไปนั่งประจำที่นั่งตัวเองพร้อมกับสงบสติ
อารมณ์ลงได้เล็กน้อย เตรียมจะดูท่าที่รถตำรวจคันหน้าว่าจะออกรรถ
ตามที่เธอประกาศิตเอาไว้เมื่อครู่หรือไม่ เธอก็เห็นสาวน้อยซึ่งมอง
ไกลๆ น่าจะอายุรุ่นราวคราวเดียวกันไม่กี่ไกลเคียงเดินแกมวิ่งหน้าตื่น
จากทางบาทวิถีไปยังรถตำรวจคันหน้าและรีบกระโดดขึ้นรถ ก่อนที่
คนขับ (ซึ่งเธอเข้าใจและสรุปเอาเองว่าเป็นตำรวจ) จะกระชากรถออก
ไปอย่างรวดเร็ว

หญิงสาวแบ้มฝีปากเล็กน้อย ใจเย็นลงจนเกือบจะกลับมาเป็น
ตัวเองในเวอร์ชันปกติ ไหวไหล่และพึมพำกับตัวเองเบาๆ

"โธ่เอ๊ย ที่แท้ก็จอดรถเอาใจสาว น่าเกลียดที่สุด พวกตำรวจ
ก็อย่างนี้เหมือนกันหมด"

บทที่ 3

"เกิดอะไรขึ้นคะ" ไม่ใช่เพียงแค่หน้าตาตื่น หากจึรนั้นที่ซึ่งพอเห็นเหตุการณ์ไม่พึงประสงค์เกิดขึ้นเมื่อครู่ในระหว่างที่เดินกลับมาถึงรถจนต้องรีบเร่งฝีเท้าถามด้วยน้ำเสียงตกใจ

"ก็ยัยผู้หญิงเสียดสินั่นนะสิ เขาเดินมาด่าพี่" คนพูดยังคงโกรธหน้าดำหน้าแดง น้ำเสียงลั่นๆ นั้นบ่งบอกได้ว่าเจ้าตัวต้องใช้ความสามารถเพียงใดในการระงับโทสะตัวเอง

"ด่าเรื่อง..." หญิงสาวยังคงไม่รู้ว่าเป็นต้นเหตุของสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ ถามขึ้นด้วยสีหน้าใสซื่อ ไม่เข้าใจ

"คือสิครับ" ตำรวจตัวจริงที่เมื่อครู่ไม่มีโอกาสแม้แต่จะเปิดปากว่ากระไรยามโดนผู้หญิงที่ไหนไม่รู้เดินมาดูถูกอาชีพอตำรวจให้ได้ยินต่อหน้าต่อตารีบทำหน้าที่อธิบายเรื่องราวต่างๆ เสียเอง เพราะพอจะดูออกว่าเพื่อนกำลังอารมณ์ขึ้นขนาดไหน และดีไม่ดีแม้แต่จึรนั้นที่ก็อาจจะไม่พ้นโดนลูกหลงไปด้วย โทษฐานที่เป็นคนก่อปัญหาดังกล่าวขึ้น "คุณคนเมื่อกี้เขาคงหงุดหงิดที่เราจอดรถตรงนี้ เอ่อ...คือขอยมัน...ก็แคบ"

พูดมาถึงตรงนี้คนพูดก็เริ่มอึกอักเพราะเกรงใจน้องสาวเพื่อน เนื่องจากเหมือนเขากำลังตำหนิเธอกลายเป็นตัวต้นเหตุ หากเมื่อพูดมาแล้วก็ต้องพูดต่อจนจบ ไม่มีทางอื่น

"รถมันก็เลยสวนกันลำบาก แล้ว..."

"แจนเข้าใจแล้วค่ะ ตายจริง เพราะแจนแท้ๆ เลย แจนขอโทษนะค่ะ" น้ำเสียงหวานๆ นั้นจ้อยลงถนัด ทำเอาชยกาญจน์ซึ่งตอนแรกโกรธจัดอารมณ์เย็นลงพอจะเอ่ยปลอบ

"ไม่หรอก พี่ว่าเขาประสาทไม่ตีมากกว่า เรื่องแค่นี้ไม่เห็นต้องทำให้เป็นเรื่องใหญ่โต"

"แต่แจนก็ไม่รู้จักคิดจริงๆ เราจอตรถก็ดขวางทางจราจรเขา ถ้าเขารีบ เขาก็ต้องหยุดหงิดเป็นธรรมดา"

"ช่างมันเถอะ" ชายหนุ่มอีกคนซึ่งใจเย็นเอามากๆ พยายามไถ่เกลี้ย รอยตาระยับยั้งปรากความประทับใจอย่างประหลาดยามหวานก็ถึงหญิงสาวผู้นั้น "มันผ่านไปแล้วจริงๆ เขาก็มีสิทธิ์ที่จะไม่พอใจเราเหมือนกัน ก็ถือว่าหายกันแล้วกัน"

คนที่ทำหน้าที่ขับรถยังคงฮึดฮัดบ่งบอกว่าไม่เห็นด้วยเลยสักนิด หากยังไม่ทันได้ออกความเห็นอะไรรุนแรงต่อไปก็ขึ้นได้ว่ามีคำถามจะต้องถามน้องสาว คิ้วเข้มสองข้างขมวดเข้าหากัน

"ว่าแต่แจนวิ่งไปทำอะไรมา"

"เออ...เมื่อกี้พี่แชร์ขับรถผ่านมา แจนเห็นพวงมาลัยสวยดีนี่ค่ะ พุ่งนี้ก็วันพระพอดี แถมคนขายเป็นคุณยายแก่ๆ แจนก็เลยอยากไปซื้อมาเตรียมไหว้พระสองพวง ถือว่าได้ช่วยคนแก่ด้วย" ประโยคหลังเธอว่าเสียงอ่อยๆ ก้มหน้านิ่ง

และยังไม่ทันสิ้นคำอธิบายนั้น คนที่นั่งข้างหน้าเธอพอดิบพอดี ก็หัวเราะออกมาเสียงดังอย่างสุดที่จะกลั่นเอาไว้ได้อีก ส่วนพี่ชายคนดีถึงกับอึ้งไปชั่วขณะ ก่อนถามซ้ำด้วยน้ำเสียงเหมือนหนักมวยที่เพิ่งถูก

ชกน็อคและตะกายตัวลุกขึ้นยืนได้อีกครั้ง

"พวงมาลัยเนียนะ!!!"

"ช่วยแล้ว!!!"

พัทธิยาอุทานเสียงดังลั่นรถในขณะที่ห้ามล้อตั้งเอี้ยดหลังจากขับมาด้วยความเร็วที่เกินมาตรฐานสำหรับการขับรถในหมู่บ้าน ส่วนหน้าของรถยนต์เลยไปยังหน้าประตูรั้วของบ้านข้างเคียงเกือบครึ่งคัน หากหญิงสาวก็ไม่ได้ใส่ใจ ความกังวลทั้งหมดในดวงตาพุ่งตรงไปยังรถยนต์สองคันซึ่งจอดคู่กันหนึ่งสนิทในรั้วบ้าน บ่งบอกว่าทั้งพ่อและแม่ของเธอกลับถึงบ้านเรียบร้อยแล้ว และมาถึงก่อนหน้าเธอทั้งสองคน!!!

หญิงสาวก้มลงมองเครื่องแต่งกายของตัวเองซึ่งไม่มีใครหน้าไหนโป่งพอจะเชื่อว่าเธอไปสัมภาษณ์งานมาจริงๆ ต่อให้เธอจะหยิบยกเหตุผลล้านแปดมาอ้างว่าบริษัทดังกล่าวเป็นบริษัทเกี่ยวกับแฟชั่นก็เถอะ

"นี่ถ้าไม่ใช่เพราะเสียเวลาทะเลาะกับอิตาตำรวจบ้าอำนาจนั้น ฉันก็คงกลับมาถึงบ้านตั้งนานแล้ว" เธอพูดกับตัวเองเบาๆ ด้วยอารมณ์ที่ทั้งเซ็งทั้งหงุดหงิด โบายความผิดทุกประการไปให้ผู้ชายในรถตำรวจคันนั้นซึ่งเธอเพิ่งมีปัญหาด้วยสุดๆ รื้อนๆ

ที่รีบเร่งกลับมาจนแทบจะเหยียบคันเร่งในอัตราความเร็วร้อยกิโลเมตรต่อชั่วโมงแม้จะอยู่ในเขตพื้นที่ชุมชนซึ่งความกว้างถนนนั้นเพียงแค่อรตสวนกันได้ก็เพราะรู้ว่าตัวเองมีคดีติดตัวนี่ละ (และเพราะอย่างนั้น เมื่อครู่เธอจึงอารมณ์เสียนักหนาเพียงแค่มีรถตำรวจจอดอยู่ในที่ที่ไม่ควรจอดและส่งผลให้การจราจรติดขัดมากขึ้น) พัทธิยาโกหกที่บ้านไว้ว่าเธอออกไปสัมภาษณ์งานเพื่อจะได้หาทางออกไปเจอกับกลุ่มเพื่อนสนิทซึ่งไม่ได้เจอหน้ากันมาหลายวันเพราะมัวแต่โดนกักบริเวณอยู่ เวลาที่เธอออกจากบ้านนั้นทั้งพ่อและแม่ออกไปทำงานหมด

แล้ว ทางจึงสะดวก ไม่ต้องระมัดระวังเรื่องการแต่งกายเท่าไร ขากลับบ้านตั้งใจว่าจะเปลี่ยนเสื้อผ้าให้เรียบร้อยที่ห้องน้ำในศูนย์การค้า แต่เพื่อนตัวดีทั้งหลายดันจอดรถอยู่ใกล้เคียงกัน จึงไม่มีโอกาสปลีกตัวไปจัดการแปลงโฉมตัวเองตามที่ตั้งใจเพราะไม่อยากจะต้องตอบคำถามให้มากความ กระนั้นกะจากเวลาค่อนข้างเร็ว ก็ยังใจชื้นว่าน่าจะถึงบ้านเป็นคนแรกได้ทันแม่จะฉิวเฉียด หากเพราะการจราจรไม่เป็นใจ แถมยังต้องมาเสียเวลา (ซึ่งจริงๆ แล้วก็ไม่กี่นาทีหรอก) กับรถตำรวจคันเมื่อครู่ สุดท้ายทุกอย่างก็ผิดพลาดไปหมด

หญิงสาวถอนหายใจกับตัวเองอย่างปลงๆ เตรียมตัวยอมรับชะตากรรมแต่โดยดี ซึ่งแย่ที่สุดก็เพียงแค่อินบ่นหุซา เธอจัดการถอยรถเพื่อให้ส่วนหน้าของรถยนต์ไม่ล้ำเขตหน้าบ้านของเพื่อนบ้าน (ซึ่งไม่เคยคุยกัน) ก่อนจะจอดมันไว้หน้าบ้านอย่างไม่ไยดี ไม่มีอารมณ์แม่แต่จะนำรถเข้าไปจอดภายในบ้าน

เสื้อผ้าขาวของเล็กๆ น้อยๆ ซึ่งเปลือยใจซื้อไปเพราะป้ายลดราคาขนาดใหญ่สีแดงยั่วตาอยู่ยังคงอยู่หลังรถ ขึ้นขนมันเข้าบ้านไปด้วย ตอนนี้มีหวังชีวิตจะยิ่งดับสูญ หญิงสาวเดินลงจากรถพร้อมกระเป๋าสะพายคู่ใจใบเดิมซึ่งถือซ้ำๆ มาเป็นเดือนแล้วเพราะยังไม่ได้สอยใบใหม่ที่ถูกใจกว่า เนื่องจากเงินในกระเป๋าสาตงค์ไม่เอื้ออำนวย เปิดประตูรั้วบ้านก้าวเข้าไปภายในอย่างไม่มีกะจิตกะใจสักเท่าไร ไม่สนใจว่าอีกฟากหนึ่งของกำแพงซึ่งสูงเพียงแค่ระดับไหล่หรือต่ำกว่าไหล่เล็กน้อยในรั้วบ้านหลังข้างๆ มีผู้หญิงวัยห้าสิบปลายคนหนึ่งกำลังรดน้ำต้นไม้ และแอบมองมาที่เธออย่างสนใจ

ตั้งแต่กลับจากต่างประเทศมา หากไม่นับเวลาที่ขึ้นรถขับออกจากบ้าน นักเรียนนอกสาวสวยก็ขลุกตัวอยู่ภายในบ้านเกือบจะตลอดเวลาไม่เคยออกมาเดินเล่นในสวนหรือในหมู่บ้าน จึงไม่เคยรู้ว่าเพื่อนบ้านทั้งชายและหญิงเป็นใคร หน้าตาเป็นยังไง ในขณะที่ตัวเธอ

นั่นกลับเป็นจุดสนใจของเพื่อนบ้านซึ่งมักจะลอบมองมาและแอบประเมิน (ในทางติดลบหน่อยๆ) อยู่ในใจเงียบๆ

"ไปไหนมาพาย"

เสียงสยของพ่อตั้งขึ้นตั้งแต่ยังถอดรองเท้าราคาแพงออกจากเท้าไม่เรียบร้อย และแน่นอน เสียงนั้นย่อมดังพอที่บ้านใกล้เรือนเคียง อาจจะแว่วได้ยินไปด้วยอย่างช่วยไม่ได้

พัทธียาสะดุ้งเฮือก นึกแปลกใจว่าทำไมเพียงแค่นี้เธอก็ก้าวเท้าผ่านประตูรั้วเข้ามา พ่อของเธอก็มาปรากฏตัวตรงหน้าได้อย่างรวดเร็วและเงียบเชียบราวกับนินจา หรืออีกทีก็โดราเอมอนที่มีประตูดุเศษเดินทางไปไหนก็ได้ หญิงสาวพยายามยิ้มสู้ (ความผิดตัวเอง) หากก็พบว่าสายตาที่มองตรงมากำลังพินิจพิจารณาที่เครื่องแต่งกายแสนเปรี้ยวเฉี่ยวของเธอ และแน่นอน...พ่อของเธอไม่ได้ยิ้มทั้งในดวงตาและบนริมฝีปาก

"เอ่อ..."

"ไหนบอกว่าไปสัมภาษณ์งานไป"

ดวงตาที่เคยใจดีแต่ตอนนี้ดูชะมัดยังคงไฟก็ส่องอยู่ที่กางเกงขาสั้นที่สั้นเหนือเข่าขึ้นมาหลายคืบนั้น ไม่มีหนทางไหนเลยที่เธอจะอ้างได้ว่าเธอแต่งกายเช่นนี้ไปสัมภาษณ์งานมา

"ก็...ก็พอดีว่า...บริษัทเขาโทรมาเลื่อน..." ข้ออ้างที่เพิ่งคิดได้สดๆ ร้อนๆ

"พายก็เลยหนีออกจากบ้านแล้วไปเที่ยวกับเพื่อนแทน?" พ่อถามคล้ายจะดักคอด้วยน้ำเสียงที่เครียดขึ้นกว่าเดิม

"คือ...ว่า..." พัทธียาก็มองหน้ามองพื้น ไม่กล้าสบสายตากับพ่อเพราะรู้ว่าตัวเองทำผิดจริงๆ และไม่มีข้ออ้างอะไรจะหยิบยกขึ้นมาอ้างได้นอกจากต้องยอมสารภาพผิดและขอความเห็นใจเท่านั้น "พายอยู่แต่บ้าน ไม่ออกไปไหนมาหลายวันแล้วนะคะ จนเพื่อนๆ เขา..."

"หลายวันของพายมันเพิ่งจะเข้าวันที่สี่เองนะ"

ไอ้ แม่่นรากับจดบันทึกในปฏิทินเอาไว้เลยนะที่

จำเลยเริ่มปาดเหงื่อ หากก็อดไม่ได้ที่จะนึกถึงในใจ เวลาสามสี่วันที่ถูกกักบริเวณให้อยู่แต่ในบ้านสำหรับเธอ...ก็ถือว่านานเกินไปแล้ว

"แต่ป้าจะให้พายไม่มีสังคมกับเขาเลยหรือไง ถ้าหากพายเอาแต่ขลุกตัวอยู่ในบ้าน เพื่อนๆ เขาก็คงจะเลิกคบกับพายกันพอดี ลำพังที่พายต้องจำกัดจำเขี่ย อดออกไปช้อปปิ้งจนต้องถือกระเป๋าใบเดิมซ้ำๆ มาเป็นเดือนแบบนี้ พายก็อายเพื่อนๆ เขาจะแหย่อยู่แล้ว พายลงทุนเปลี่ยนแปลงตัวเองขนาดนี้แล้วทำไมป้าไม่เข้าใจพายบ้างเลยอะ"

"ป้าไม่ได้ให้พายไปขอใครกิน ทำไมจะต้องอายด้วย กับอីแค่การต้องถือกระเป๋าราคาหลายๆ หมื่นซ้ำเป็นเดือนเนี่ย" เสียงผู้ให้กำเนิดเจือด้วยอารมณ์แห่งโทสะ ก่อนจะถอนหายใจยาวคล้ายพยายามจะระงับความโกรธเกรี้ยว "ป้าจะไม่ว่าเลยถ้าพายรับผิดชอบตัวเอง หากงานหาการทำได้แล้ว แต่เนี่ยๆ พายเอาแต่ออกจากบ้านไปตะลอนตามห้าง ใช้เงินเป็นเบี่ยโดยที่ไม่มีรายได้สักบาท"

"..."

"เราพูดเรื่องนี้กันมานับครั้งไม่ถ้วนแล้ว และถ้าเงินหมื่นห้าพันบาทมันยังทำให้พายสามารถหนีออกไปช้อปปิ้งหรือกินอาหารแพงๆ นอกบ้านกับเพื่อนอาทิตย์ละหลายวันได้ ต่อไปป้าจะตัดเบี่ยเลี้ยงพายทั้งหมด ไม่ให้พายสักบาทไม่ว่าพายจะมาอ้อนวอนขอร้องยังงี้ก็ตาม ถ้าพายมีปัญญาพายก็รับผิดชอบชีวิตตัวเองไปแล้วกัน"

และก็เหมือนเดิม พอพูดจบนินจาหน้าตาไม่เหมือนฮาโตรีแต่เหมือนพ่อตัวเองซัดๆ ก็หายวับไปกับตาในทันที ทั้งให้พ้าพ้าทำหน้ากึ่งจ๋อยกึ่งเซ็งชีวิตกับตัวเองพร้อมรองเท้าหนึ่งข้างที่ยังถือค้างอยู่ในมือ ทว่าเพียงครู่หนึ่งเธอก็รู้สึกด้วยสัญชาตญาณว่ามีใครบางคนลอบมอง

อยู่ จึงหันหลังไปมอง ภาพที่เห็นก็คือผู้หญิงอายุรุ่นราวคราวเดียวกับแม่ของเธอกำลังยืนมองเธออยู่จากในรั้วบ้านข้างๆ และทันทีที่เธอหันขวับไป ฝ่ายนั้นก็รีบหันหน้าหนีโดยอัตโนมัติ

ใครหว่า

พัทธยาถอนหายใจด้วยใบหน้าบึ้งตึง ก่อนจะพยายามไม่ใส่ใจ สะบัดหน้ากลับมาถอดรองเท้าอีกข้างต่อ สมองกำลังเต็มไปด้วยความกังวลหนักว่าเธอจะจัดการกับอนาคตของตัวเองต่อไปอย่างไรดี ซึ่งก็คงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากไปขอโทษพ่อแม่และสัญญาสัญญาน่าจะปรับปรุงตัวอย่างจริงจังอีกสักครั้ง

ยังงั้นซะเงินหมื่นห้าพันบาทที่ว่าน้อยจนทำอะไรแทบไม่ได้ก็ยิ่งดีกว่าไม่ได้สักบาทละนะ